

September

Tako, septembra je konec. Komaj en mesec v šoli je minil, pa se je že nabralo polno dogodivščin, ekskurzij, učenci sedmega razreda pa so bili že v šoli v naravi. Po pravici povedano je tudi snovi je že kar veliko.

Če pa bi radi izvedeli kaj več o septembru na OŠ Mozirje, si preberite spodnje članke.

Uredniški odbor

Dogajalo se je ...

NARAVOSLOVNI DAN V SNEŽNI JAMI

Učenci osmih razredov smo imeli 11. septembra naravoslovni dan. Z avtobusom smo se odpeljali proti Raduhi.

Ko smo prispeli, smo se razdelili v dve skupini. 8. b je šel najprej v Snežno jamo, učenci 8. a pa smo šli do koč, kjer smo imeli malico. Pot smo nadaljevali po gozdu. Ko pa smo prišli do travnika, smo se razdelili v skupine po štiri. Učitelj biologije nam je razdelil delovne liste. Morali smo raziskovati rastline in živali v naši okolici.

Po končani nalogi smo nadaljevali pohod do Snežne jame. Ko smo prispeli do vhoda v jamo, smo se toplo oblekli, vzeli lučke in se spustili po lestvi pod zemljo. V notranjosti jame je bilo veliko zanimivih stalaktitov in stalagmitov. Ko smo hodili po jami, nam je vodič pripovedoval o njeni zgradbi, zgodovini ... Izvedeli smo, da je Snežna jama najvišje ležeča turistična jama v Sloveniji, da so kapniki visoki do 6 m, da so v jami našli zob morskega psa in še druge zanimivosti. Pokazal nam je tudi, da so lahko stalaktiti glasbila, saj je na njih udarjal z lesenimi palčkami; slišalo se je, kot da bi igral na pravi instrument.

Po ogledu jame smo se z avtobusom odpeljali nazaj do šole.

Anja Purnat, 8. a

EKSKURZIJA V KOBARID

V četrtek, 17. septembra, smo se devetošolci odpravili na ekskurzijo po Posočju.

Ob sedmih zjutraj smo se z avtobusom odpeljali iz Mozirja. Pot nas je vodila skozi Letuš do Šentruperta, kjer smo se usmerili na štajersko avtocesto proti Ljubljani, od koder smo pot nadaljevali po gorenjski avtocesti mimo Kranja, Radovljice, Bleda do Jesenic, kjer smo skozi zarošena stekla avtobusa opazovali pokrajino. Izvedeli smo, da so Jesenice že od nekdaj znane po železarstvu. Pot smo nadaljevali skozi Dovje, kjer smo videli spomenik Jakoba Aljaža.

Lepota narave je pritegnila našo pozornost, zato nas je veliko snelo slušalke, poglede pa smo usmerili proti planinam, travnikom, hribom in goram. Še posebej nas je s svojo barvo očarala reka Sava Dolinka. Mimo Mojstrane in Gozda Martuljka smo prispeli v Kranjsko Goro. Tam smo si ogledali Zelence in tamkajšnje jezero, kjer je talni izvir Save Dolinke. Peljali smo se mimo Rateč, nekaj kilometrov naprej pa smo prečkali mejni prehod Predel in prišli v Italijo. Tam smo se peljali mimo Fužin, Trbiža do čudovitega Rabeljskega jezera. Nadaljevali smo pot in opazovali razne trdnjave in ruševine, ki še vedno stojijo tam od prve svetovne vojne. Ko smo se vrnili v Slovenijo, smo se peljali mimo Strmca na Predelu ter Loga pod Mangartom. Pot nas je vodila vse do Bovca, kjer smo čez nekaj časa v skalovju zagledali čudovit slap Boka. Tako smo se še nekaj časa vozili po prelepem Posočju in nato prispeli v Kobarid, kjer smo si ogledali kostnico in muzej prve svetovne vojne.

Od tu smo se spet peljali nazaj proti Bovcu in čez Trento do izvira reke Soče. Pot smo nadaljevali po vijugasti cesti na 1611 m visok Vršič. Veter in dež sta nas kmalu pregnala nazaj na avtobus, zato se tam nismo zadržali prav dolgo. Na poti z Vršiča nazaj do Kranjske Gore smo videli še dve znamenitosti v skalovju (ajdovsko deklico in Prisojnikovo okno) ter Rusko kapelico (spomin na ruske vojake). Ko smo prispeli nazaj do Kranjske Gore smo že vsi utrujeni na avtobusu skoraj zaspali, a smo se s šalami in pogovori spet zbudili.

Ekskurzija je bila nepozabna predvsem zaradi lepe narave in bogate zgodovine. Kljub poučni vsebini in delovnim listom ni bilo niti malo dolgočasno.

Viki Glušič, 9. a

ŠOLA V NARAVI V RAKOVEM ŠKOCJANU

V ponedeljek, 14. septembra, smo se učenci 7. razreda zbrali pred športno dvorano, kjer nas je pričakal avtobus, ki nas je odpeljal v Rakov Škocjan. Na poti smo se zabavali, se pogovarjali in se predvsem veliko smejali.

Po prihodu nas je pričakala prijetna dobrodošlica; vodja doma gospa Darja nam je razložila potek dneva in nam zaželela prijetno bivanje.

Po nastanitvi in krajšem odmoru nas je pričakalo okusno kosilo, po kosilo pa so sledile zanimive dejavnosti.

Razdelili smo se v dve skupini. Imeli smo pohod, na katerem smo si ogledali nekaj naravnih jam. Ves čas je padal dež, zato smo prišli nazaj čisto premočeni.

Po večerji smo se odpravili na nočni pohod. Ogledali smo si most želja, na katerem smo prisluhnili legendi in si potem tudi sami nekaj zaželeli, nato pa vrgli palčko v vodo, saj legenda pravi, da je to "ključ" do uresničitve želje.

V torek zjutraj so takoj po zajtrku sledile dejavnosti. Prva skupina je imela kolesarjenje, druga pa pohod in ogled jam.

Po kosilu so sledile popoldanske aktivnosti. V gozd smo šli nastaviti hrano medvedu in namestiti kamero, ki je pozneje medveda in dve kuni posnela pri hranjenju.

Že pred večerjo so se pri nekaterih že pojavili prvi znaki bolezni oz. zastrupitve z vodo. Ker so nekateri zboleli, so ležali, medtem pa so se drugi odpravili na nočni sprehod, kje so neznansko uživali.

Torkova noč je bila za nekatere bolj prebedena kot prespana; večina je namreč zbolela, le še peščica je ostalo zdravih.

V sredo dopoldan zaradi bolezni ni bilo aktivnosti, dva izmed učencev pa sta že odšla k zdravniku.

Po kosilu so se dejavnosti že začele odvijati, trije izmed učencev pa so odšli domov. Zvečer smo imeli družabne igre, ki so bile zelo zabavne.

V četrtek zjutraj je odšla druga skupina po kamero, zvečer pa smo si ogledali posnetke, ob katerih smo se nasmejali. Prva skupina je imela orientacijo v naravi. V učilnici je učiteljica Mira pokazala medvedove stopinje, nagačene živali, iztrebke ... Sledil je zabavni večer, potem pa nočni počitek, poln pričakovanj naslednjega dne. V petek zjutraj je sledil še zadnji pohod, še prej pa pakiranje, med katerim smo obujali spomine preteklega tedna. Po pohodu smo se še dobro nakosili in se odpeljali domov.

Te šole v naravi se bomo še dolgo spominjali.

Jon Kanjir in Gašper Čulk, 7.b

Literarni kotiček

NEVERJETNE SANJE

Včasih imam res neverjetne sanje. Sanjal sem o kralju Matjažu. Srečala sva se na prav neverjetnem kraju.

Bila je zima in jaz sem se znašel v ledenem mestu pod Peco. Pred mano je stal ledeni grad in do njega je vodila čarobna potka med ledenimi smrekami. Potka je bila tako spolzka, da je sijala v sončni svetlobi. Korak za korakom sem se približeval velikemu preddverju, ki je bilo obdano z raznimi ledenimi podobami. Nekaj časa sem nemo strmel vanje, nato pa sem opazil, da so se velika vrata v preddverju odprla. Od daleč je prihajal glas: «Vstopi, fantič, že dolgo te čakam.» Sledil sem glasu, ki me je vodil iz dvorane v dvorano in me nazadnje pripeljal do neke votline, kjer so gorele bakle. Po celem prostoru se je razširila medla svetloba bakel, da sem le s težavo opazil kamnito mizo, obdano z ledom, ob kateri je stala moška postava, prav tako prekrita z ledom. Nič se ni premikala, le glas je prihajal iz njene notranjosti. Bil sem že čisto blizu, ko sem šele opazil, da je brada tega moškega zelo dolga. Ugotovil sem, da je devetkrat ovita okoli mize, izgledala je kot ledena kača. Nekaj časa sva zrla drug v drugega, nato pa mi je počasi začel pripovedovati svojo zgodbo o času, v katerem je živel. Meni se je zdela tako zanimiva, da sem ga poslušal z odprtimi usti. Ko je končal, me je prosil, da mu še jaz povem, kako je sedaj tam zunaj onkraj ledenega obzidja gradu. Najprej sploh nisem vedel, kje naj začnem. Saj sem po njegovi pripovedi videl, da je živel v čisto drugem času. Lepo po vrsti sem mu pripovedoval o ljudeh, ki sploh niso več tako prijazni kot nekoč. O tehnologiji, ki jo jaz poznam. Celo o potovanjih na Luno sem mu prišepnil pa tudi o tem, kako so zaradi pohlepa postala človeška srca malo trda in kamnita. »Res škoda, da ste tukaj okamneli, zaledeneli, v sebi pa nosite toliko toplote, da bi z enim samim izdihom lahko raztopili ves led, ki vas je prekril. Pa ne samo to, s svojim toplim srcem bi lahko omehčali srca ljudi po

vsem svetu. Si lahko predstavljate, da bi na svetu zopet zavladata radost, sočutje in ljubezen?«

Potem sem utihnil. Ugotovil sem, da se je led pod mojimi nogami stopil. Na kamniti mizi pred mano pa je stal starec, ki so mu oči žarele kot iskre. Na ustnicah je imel velik nasmeh. Z roko je zgrabil biserno belo brado in jo počasi odvijal. Držal jo je v roki in nato kot najstnik skočil izza kamnite mize. Objel me je in rekel: »Hvala, da si prišel. Stoletja sem čakal nate. Ti si tisti, ki boš potoval z menoj po svetu, jaz pa ti bom pomagal uresničevati tvoje sanje.« Z roko v roki sva stopila na prostost.

Takrat pa je zazvonila moja budilka, moral sem vstati in se pripraviti za nov šolski dan.

Aljaž Vreš, 7.a

VETERINAR

Bolan muc na senu leži,
javka, stoka, vse ga boli.

V hlevu pa konj rezgeče na glas,
budna je že cela vas.
Pojedel sveže trave je preveč,
zdaj kakati ne more več.

Nato zakliče nekdo iz vasi:
»Pokličimo veterinarja! On lahko vse uredi.«
Veterinar res prihiti in težav pri nas več ni.

Življenje na vasi spet je lepo,
živali vesele po tratah skačejo.
Če znale bi voziti,
na Pikin festival želele bi oditi.

Lina Ujčič Vrhovnik, 3. b

Spletni kotiček prihaja na pomoč

V naš nabiralnik (če ga še niste opazili, naj vas opozorimo, da je na hodniku ob INFO kotičku) smo prejeli anonimno vprašanje »**Kako naj hitro izgubim odvečno težo?**«

Tukaj je nekaj naših nasvetov, ki ti bodo morda pomagali.

- Imej pet obrokov na dan, ki naj ne bodo preobilni.
- Jej čim več sadja in zelenjave.
- Za zajtrk jej čim bolj raznoliko hrano.
- Zadnji obrok naj bo vsaj dve uri pred spanjem.
- Za žejo pij vodo.
- Jej čim manj sladkarij.
- Veliko se gibaj (vsaj pol ure na dan).

Verjamemo, da ti bo uspelo.

Uredniški odbor

